

овчаръ, грѣкътъ за морякъ, еврейнѣтъ за брокантьоръ (матрапазинѣтъ), ерменецѣтъ за банкиринѣтъ, циганинѣтъ за ковачѣтъ, а селянинѣтъ — това билѣ българина. Този ученѣ и милоликѣ французинѣтъ бѣше забравилѣ да каже едно нѣщо: че публичния разбойникѣтъ въ България бѣше турчинѣтъ, а нейна домашна болестъ — чорбаджията. Посрѣдѣ една разкошна природа, въ която човѣкътъ се осѣщаше толкова свободенѣтъ, колкото и орелѣтъ, който хвѣрчи надѣ вашитѣ глави, се създадоха нови економически противорѣчия, които засилиха свирѣпостѣта на турчина и народиха нови пиявици върху народнѣто тѣло. Еднитѣ и другитѣ ще свѣржатъ съюзѣтъ за общи нападения, ще скроятѣ атентати върху свободата и поминѣкътъ на населението, ще го обречатъ на гибелѣтъ, на смъртътъ бавна, но сигурна. Калоферѣтъ е заплашенѣтъ отѣ тая участъ. Свикналѣ да диша на чистѣ въздухѣтъ, да гледа нивята и стадата си, да прѣде и тѣче за своитѣ сѣмейства, безѣ да го е еня за нуждитѣ на външния пазарѣтъ, свикналѣ да се върти изѣ своитѣ граници съ произведенията на своитѣ мускули и съ тѣзи на своя умѣтъ, съ една дума: ограниченѣтъ въ своя примитивенѣтъ поминѣкъ и съ своята наивна пѣсенъ — и той, по примѣрътъ на останалитѣ селца, ще трѣба да измѣни на старитѣ основи на живота си, ако не иска съвсѣмѣтъ да загине. Нищо не е вѣчно на тоя свѣтъ. Всичко е подложено на развитие, на промѣни. Онова, което е било вчера, днесъ не е — то утрѣтъ ще се прѣвърне въ своя собствена противоположностъ, за да се върне другиденѣтъ къмѣ първоначалната си форма, която нито ще е наподобява, нито ще може по богатство на съдържание да се покрива отѣ нея. Калоферѣтъ съ своитѣ примитивни условия не можелѣ да избѣгне послѣдствията на тоя законѣтъ: той запазилѣ само традициитѣ за своята нѣкогашна свобода и своитѣ хайдути, които образували своя собствена школа надѣ Мара-Гидикѣтъ. Всичко друго, най-важното — материалнитѣ основи на